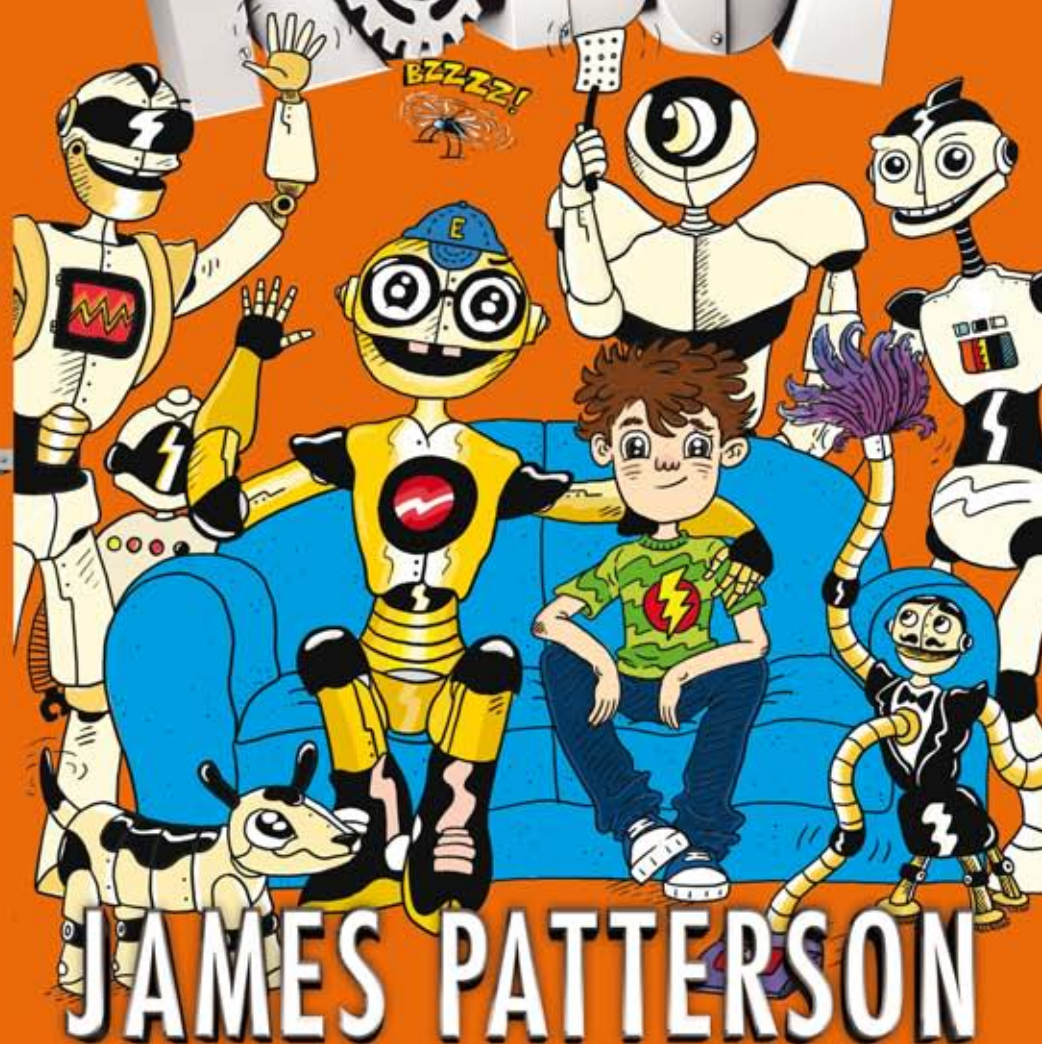

MŮJ BRÁCHA

ROBOT

BZZZZ!

JAMES PATTERSON

A CHRIS GRABENSTEIN

albatros

ALBATROS

MŮJ BRÁCHA ROBOT

JAMES PATTERSON
A CHRIS GRABENSTEIN

Ilustrovala Juliana Neufeldová

Přeložila Olga Turečková

Copyright © 2014 by James Patterson

Illustrations by Juliana Neufeld

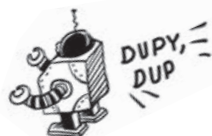
This edition published by arrangement with Little,
Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

Translation © Olga Turečková, 2015

ISBN 978-80-00-04103-2

Mámě.
C.G.

Indii —

za deset úžasných let na škole Palm Beach Day.

A Andree Spoonerové — mé hrdince.

J.P.

AHOJ, JÁ JSEM SAMMY.

KAPITOLA 1.

Ahoj, jsem Sammy Hayes-Rodriguez. Možná už jste o mně slyšeli? Jsem ten kluk, co si z něj všichni dělají legraci. Máma mě totiž přinutila vzít s sebou do školy robota — to je ta nejpitomější, nejtrapnější věc, co se kdy komu za celou historii školy přihodila. (A to mluvím o základkách od dob prvního osídlování Ameriky.)

Musím vám povědět bláznivou historku o tomhle robotovi, co si myslí, — a to si nedělám blázny — že je můj bratr.

A hádejte, kde ten trouba tenhle pitomý nápad sebral?

Od mojí mámy!

A víte co? Můj táta jede v tomhle uhozeném podniku s roboty taky. Dokonce ten mámin potrhlý nápad nazval „geniální“.

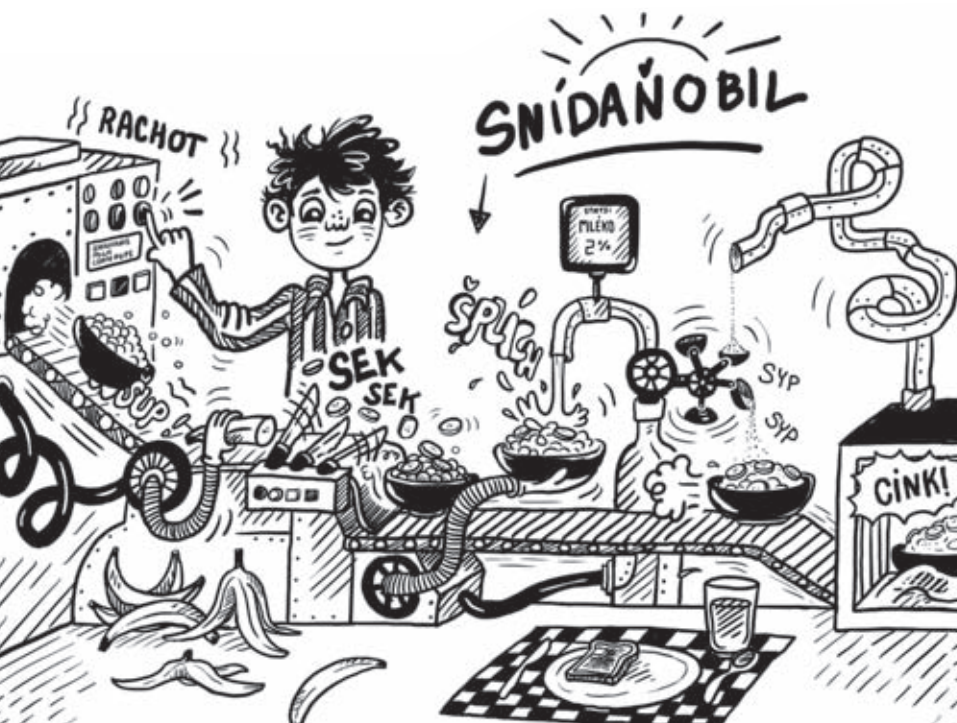
Ještě že Maddie je pořád na mojí straně.

Maddie je absolutně nejlepší ségra, jakou můžete mít. Nemá nejúžasnější modré oči? *No jo, dobrý.* Obrazek je černobílý. Ale věřte mi, má oči modřejší než

ta nejmodřejší barva ve velkém balení šedesáti čtyř pastelek.

Takže jednou jsme s Maddie mluvili o mámině pošahaném nápadu u snídaň, kterou nám pochopitelně servíroval jeden z mnoha jejích praštěných vynálezů: snídaňobil.

Stisknete knoflík vaší oblíbené cereálie, ta se vám nasype do misky, miska pak sjede dolů ke kráječi banánů, přesune se k trysce s mlékem, odtud uhání k sypátku s cukrem a nakonec odfrčí k výdejnímu okénku.

Přejete si trochu pomerančového džusu? Stiskněte oranžové tlačítko.

Ale — a tohle je veledůležité — NIKDY netiskněte tlačítka džusu a cereálií najednou. Věřte mi. Je to ještě horší, než když zmáčknete současně cereálie a míchaná vajíčka.

Snídáme spolu s Maddie každé ráno, než odejdu do školy. Povídáme si o všem možném, přestože Maddie je o dva roky mladší než já. To znamená, že by byla ve třetí třídě, kdyby chodila do školy. Jenže nechodí.

Vysvětlím později. Slibuju.

Maddie dobře ví, jak potrhlí dovedou někdy táta s mámou být. Ale musím přiznat, že přestože je Maddie

mladší, dovede mít věci pod kontrolou *daleko* líp než já.

„Všechno dobře dopadne, uvidíš.“

„Ale souhlasíš, že tenhle poslední mámin nápad je praštěný. To bude trapas, že se z toho studem propadnu!“

„Doufám, že ne,“ vrtí hlavou Maddie. „Chyběl bys mi. Hrozně moc. Uznávám, že její plán je trochu ujetej...“

„Maddie, je tak děsně ujetej, že toho svýho robota může dát dohromady s tím na Marsu. Můžou tam spolu kopat červený kamení! No dobře, teď ta nejhorší část: máma mi řekla, že tahle potrhlá věc, kterou chce, abych udělal, je součástí jejího úplně nejdůležitějšího pokusu.“

Jo, jsem mámin ubohý pokusný králíček. Nejspíš mi ke školnímu obědu přibalí listy salátu.

KAPITOLA 2.

Mámin nápad vyhlásit mi „Den, kdy s sebou vezmu do školy robota,“ je tak uhozený, že to před Gennou Zagorenovou ani nemůžu říct nahlas. To je holka od nás ze třídy, co je alergická na buráky, což způsobilo, že můj nejlepší kamarád Troják nemůže nikdy jíst oběd u stejného stolu jako Genna. Víc o Trojákovi později, slibuju.

Je čas spustit mámin velký, *veledůležitý* pokus: já a mluvící popelnice jdeme do školy. Spolu.

„Dělej, že je to tvůj bratr,“ navrhla mi máma.

„Já žádnýho bratra nemám.“

„Teď už máš.“

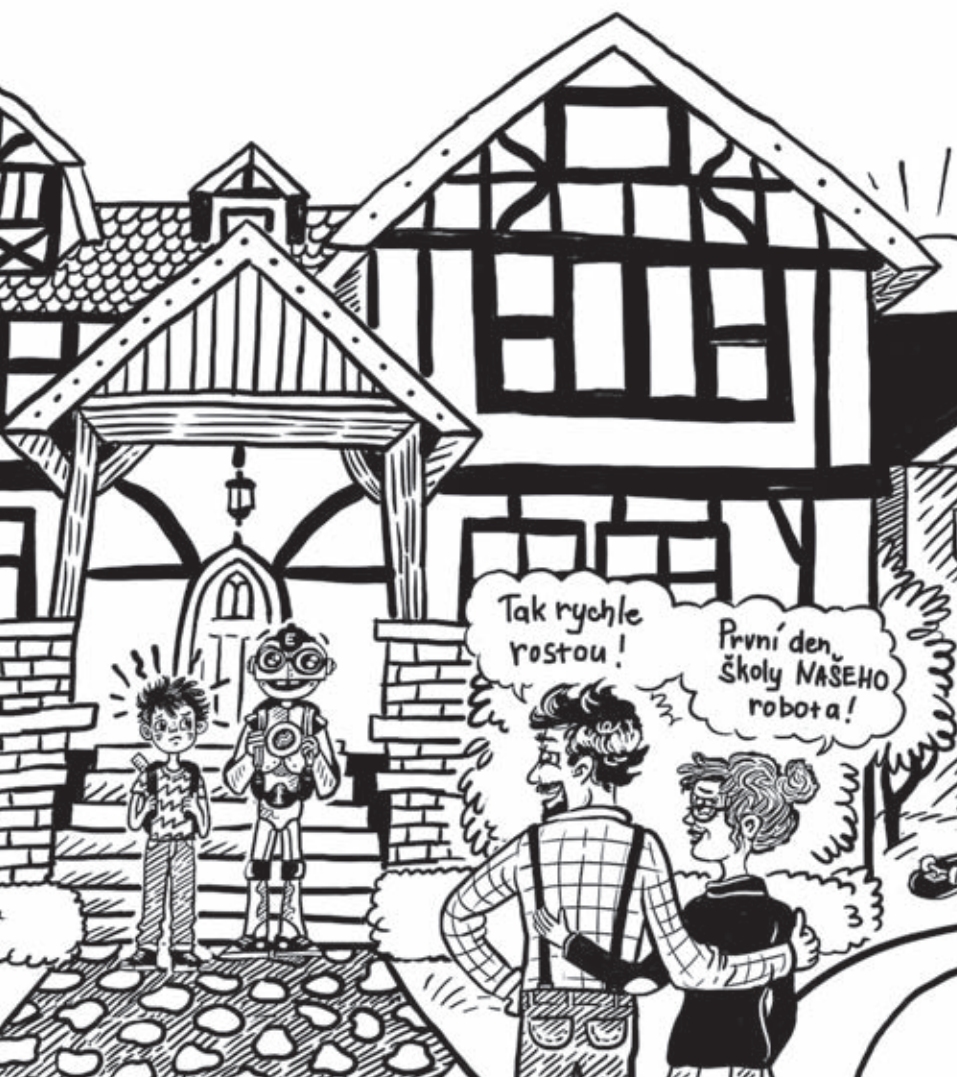
Věřili byste tomu? Já ne.

A co robot? Nemyslím si, že by se mohl nenápadně vmísit mezi ostatní ve třídě. Jedině snad na Halloween.

Kostým už na sobě má.

„Dobré jitro, Samueli,“ říká Ěčko, když vycházíme ze dveří a míříme k zastávce školního autobusu. „Počasí pro imatrikulaci jako dělané.“

„Cože?“

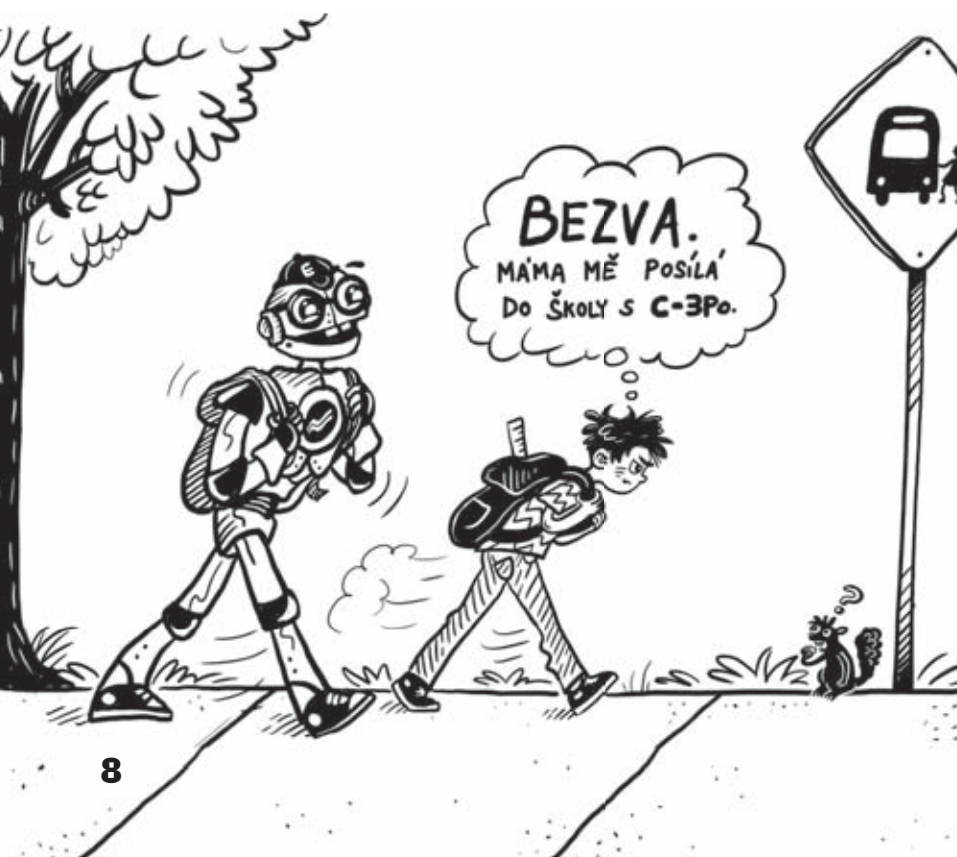

„Imatrikulovat. Zapsat se nebo být zapsán do vzdělávací instituce, zvláště na univerzitu.“

Sklonil jsem hlavu a doufal, že nikdo nepozná, že s tím robo-šprtem jdu já.

„Nejdeme na žádnou univerzitu,“ mumlám. „Jdeme jen do školy.“

„Skvělé. Nádherné. Roztomilé.“

Myslím, že máma stále na Ěčkově vyhledávacím programu pracuje. Velká objemná věc, která se šine vedle mě po chodníku všelijak hrčí a bzučí. Robot se supěním pumpuje rukama dopředu a dozadu jako běžec na lyžích, pohybující se zpomaleně po betonu. Bez lyží.

Všimnu si, že Ěčko s sebou vláčí ještě větší batoh, než mám já.

Možná právě v něm má náhradní baterie.

KAPITOLA

3.

Máma, která se jmenuje Eizabeth, mi řekla, že robotovo jméno začíná na E jako *expertka*, jak hodně lidí říká mojí mámě, profesorce Elizabeth Hayesové, Ph.D., protože je tak extrémně chytrá (kromě chvíle, kdy udělá tak extrémně pitomou věc, jako je poslat mě jen tak do školy s mluvícím robotem, když ani nemáme žádnou školní akademii).

Můj táta Noah Rodriguez říká, že jméno Ěčko znamená Einstein mladší, protože robot je takový génius. Aha! Šel by génius do školy bez spodního prádla? Ani bych neřekl.

Moje sestra Maddie si myslí, že Ěčko je bezvadný jméno samo o sobě a neznamena nic, jen Ěčko.

To se mi docela zamlouvá. Maddie, přestože nechodí

do školy, je tak chytrá, že je skoro nemožné se s ní hádat. Verťe mi. Zkoušel jsem to.

Ale čím víc času s Ěčkem trávím, tím víc jsem si jistý, co jeho jméno skutečně znamená: ENORMNÍ OMYL!

„Nezapomeň, Samueli,“ říká mi Ěčko, když dojdeme na autobusovou zastávku, „vždycky čekej na autobus na chodníku. Nestůj, neběhej a nehraj si na vozovce.“

Na zastávce je už spousta kamarádů ze sousedství. Většina jich zvědavě zírá na mohutnou mašinu se svítícíma očima, která mě poslušně následuje jako věrný bernardýn.

„Na co má ty jasně modré oční bulvy?“ mumlám si. „Co když můžou vystřelovat mrazící paprsky?“

„Postavte se pěkně do fronty, děti, dál od silnice,“ švitoří Ěčko. A podívejme — Ěčko se umí usmát. A mrkat. (Ale je přitom slyšet klapání a vrčení malých motůrků, co má v hlavě.)

„Říkám to ve snaze zvýšit bezpečnost nástupu do školního autobusu,“ pokračuje Ěčko.

Všichni přestanou zírat na Ěčka a civí na mě.

Nikdo z dětí se nesměje. Nikdo ani nemrkne.

Ěčko je rozhodně největší ENORMNÍ OMYL, co máma kdy stvořila — horší, než když vymyslela robota na čištění kočičí toalety, který rozmetal trus po celém domě.

„Co je *tohle* za věc?“ ptá se Jackson Rehder, jeden z kluků, co se mnou každé ráno jezdí autobusem.

„Další z absurdních robotů mojí mámy,“ vysvětluju a zle si Ěčka změřím.

„Jak se jmenuje?“

„Ěčko. Jako Enormní omyl. Prostě chyba, jako chyba v baseballu.“

„Promiň, Samueli,“ opraví mě Ěčko. „Mýlíš se. Poskytuješ nepřesné informace. Tvoje tvrzení je chybné.“

Skvěle. Teď se ten pitomec se mnou začne hádat?

Nikam nechodte. Tohle bude zábava.

E JAKO EDISON,
THOMAS ALVA.

E JAKO EDMONTOSAURUS
... JEŇ JA' VÍM, CO TO
ZNAMENÁ!

E JAKO
EXPERIMENT.

E JAKO EXTRÉMNI
ÚSILÍ?

$E=mc^2$

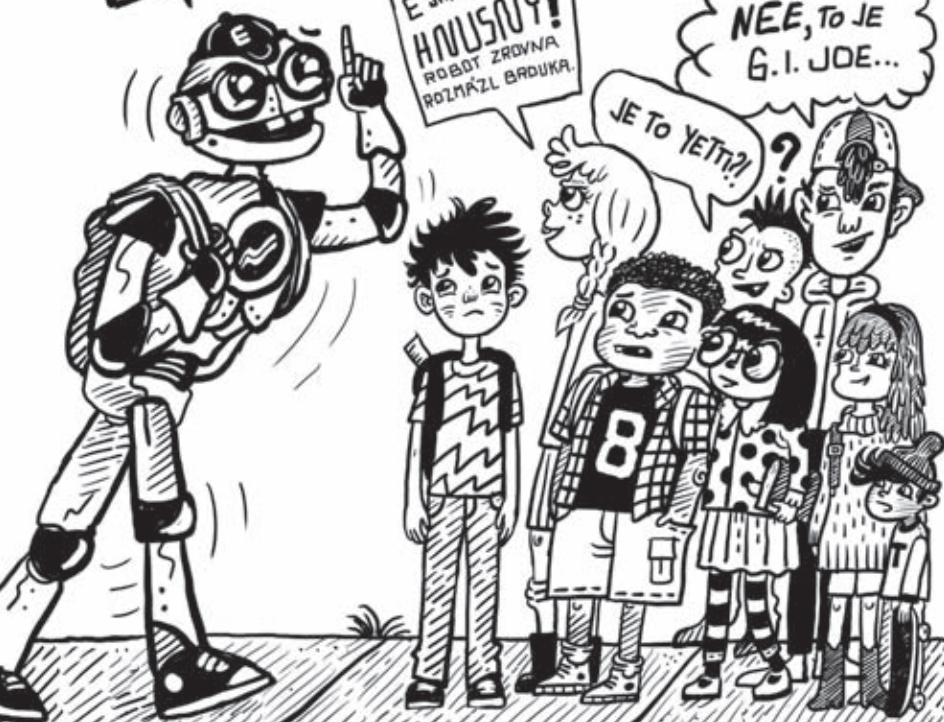
E JAKO
ENDORMNÍ SLON

E JAKO EEEEE!
HOUŠOŮ!
ROBOT ZROVNA
ROZMÁŽL BROUKA.

NÉÉ, TO JE
G.I. JOE...

JE TO YETI?!

?

KAPITOLA 4.

„Promiň, Samueli, *Enormní omyl* je absurdní jméno pro technologicky pokročilé zařízení, které je schopné chápat, mluvit a jednat samostatně.“

„Tak si jdi po svých a nech mě a moje kamarády na pokoji!“

„Promiň, Samueli, ale byl jsem naprogramován, abych chodil do školy. To je můj hlavní úkol.“

„Dobře, tak si najdi školu, do který nechodím já.“

„Promiň, Samueli—“

„Hele, Sammy,“ vykřine Jackson, „možná by se měl jmenovat *Promiň!*, když to v jednom kuse říká.“

Ěčko otočí hlavu o třicet stupňů doleva, skloní se a pohlédne Jacksonu Rehderovi do očí. „Promiň, Jacksone. Jmenuji se Ěčko. Tvůj nápad je naprosto nelogický. Především, slovo *promiň* nezačíná písmenem *e*.“

Ěčko stočí hlavu zpátky ke mně.

„Musím s tebou chodit do školy, Samueli. Tak mi to nařídila matka.“

„Máma?“

„Profesorka Elizabeth Hayesová, Ph.D.“

„Já vím, jak se máma jmenuje! A není to tvoje matka, ale *moje* matka.“

Ěčko se opravdu usměje. „Samozřejmě že je Elizabeth moje matka. Možná ne v tvém omezeném pohledu na svět, Samueli. Ale profesorka Elizabeth Hayesová, Ph.D., je můj stvořitel, a tedy moje matka.“

„Takže tenhle robot je tvůj *brácha*?“ vykřikne Jackson. „Je tvůj robo-brácha? Tvůj bra-bot?“

Všichni na zastávce se toho chytí: „Robo-brácha! Ha ha! Bra-bot!“

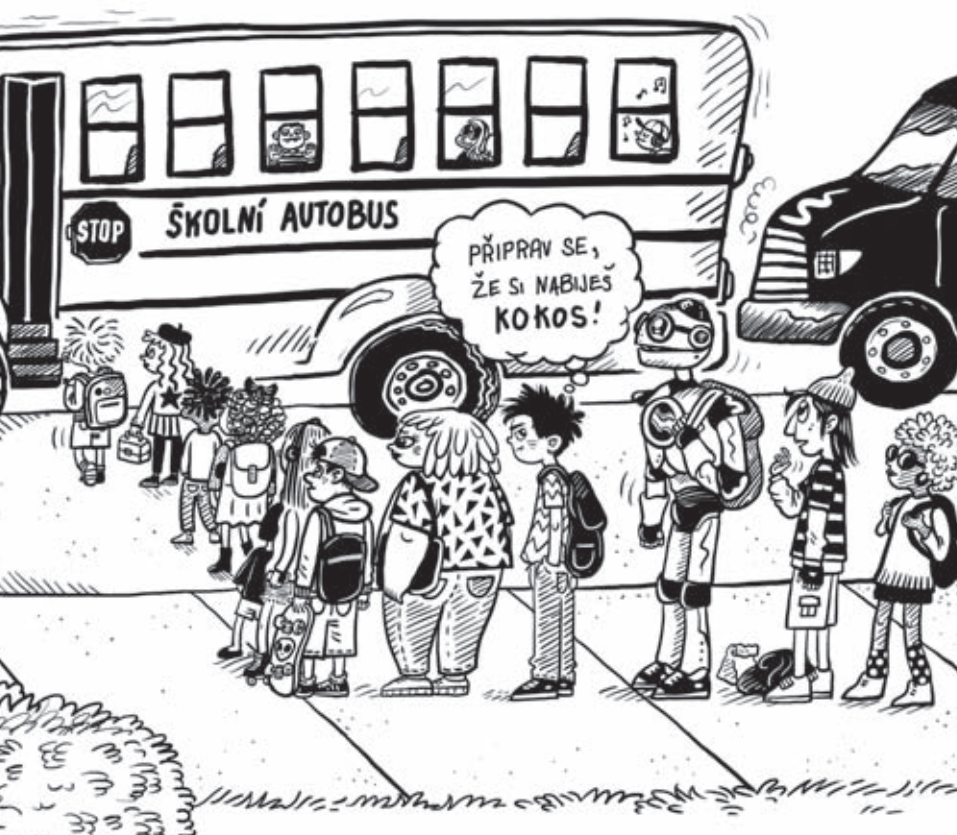
Úžasný začátek pro nás dva, pro Enormní omyl a mě, co?

Tak si myslím, že tuhle věc začínám nenávidět.

Konečně se ulicí přikodrcá žlutý školní autobus a já si šťastně uvědomuju, že nepřipadá v úvahu, aby se mnou Ěčko dneska šel do školy.

Roboti neumí vylézt po schodech, je to tak? Sunou se jako housenky nebo se odráží od zdi. A aby se člověk dostal do autobusu, musí vystoupit tři vysoké schody. Tohle Ěčko nedokáže.

Tím *končíš*, robotíčku!

KAPITOLA 5.

„Až nastoupíme bezpečně do autobusu,“ káže Ěčko, když řidič otevře dveře a odhalí příkré nástupní schůdky, „jděte se rovnou posadit, zůstaňte sedět po celou cestu a dívejte se dopředu.“

„*Sprááávně!*“ vykřiknu a jedním skokem překonám všechny tři schůdky.

Jakmile jsem nahoře, rychle se otočím a zamávám Ěčkovi na rozloučenou. Zůstane tady trčet po zbytek dne na chodníku a hned první den školy promarní svoji šanci na medaili za vzornou docházku.

„Nazdárek-kašpárek!“

Ano. Mám škodolibou radost. Tak trochu.

Ale robot se směje naposled. No, nesměje se opravdu, protože si myslím, že máma té věci zapomněla dát smysl pro humor.

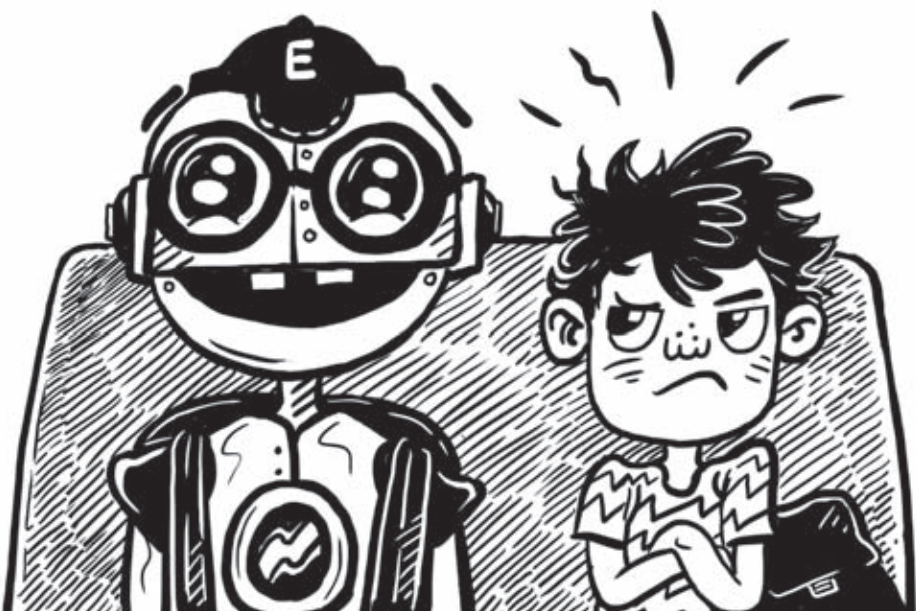
Co Ěčko udělá (strašně nerad to přiznávám), je naprosto neuvěřitelné.

Zvedne nohu, položí ji na první schůdek a pak KLIK, KLAČ, KLIK, KLAČ, KLIK, vyleze nahoru rychleji, než jsem to dokázal já.

„Proč ještě nesedíš, Samueli?“ zeptá se Ěčko, protože tam stojím s pusou dokořán v uličce a překážím ostatním dětem.

„Pravda, chlapče,“ řekne pan Hessler, náš školní řidič. „Sedni si.“

Za chvíli se dveře zavírají. Vzduchové brzdy zasyčí a vypustí vzduch, jako by se celé ráno ládovaly fazolovým burritem.

Ach jo. Jsem na cestě do školy.
A Ěčko jede se mnou.
Už jsem se zmínil, že tuhle věc možná nenávidím?
Teď jsem se rozhodl, že určitě jo.
Opravdu, *opravdu* nenávidím.

KAPITOLA

6.

Nechci moc otravovat nebo se vychloubat, ale hádejte, kdo měl absolutně pravdu, že poslat Ěčka do školy je velký omyl. Kolosální, ENORMNÍ OMYL.

Jasně, já to byl. Sammy Hayes-Rodriguez.

Hned první den mámina experimentu je totální fiasco, přesně jak jsem předvídal.

A odměna za moji chytrost?

Šance zúčastnit se úplně *prvního* pohovoru rodiče-žák-učitel-robot v ředitelně.

Protože náš dům ve čtvrti Sunnymede městečka South Bend ve státě Indiana je jen devět minut od základky Creekside (a protože naše auto na hybridní pohon je vybaveno vylepšeným GPS podle mámina návrhu, co zvolí nejrychlejší cestu jakousi komunikací se všemi světly na trase), mohli se máma s tátou přátelského posezení účastnit.

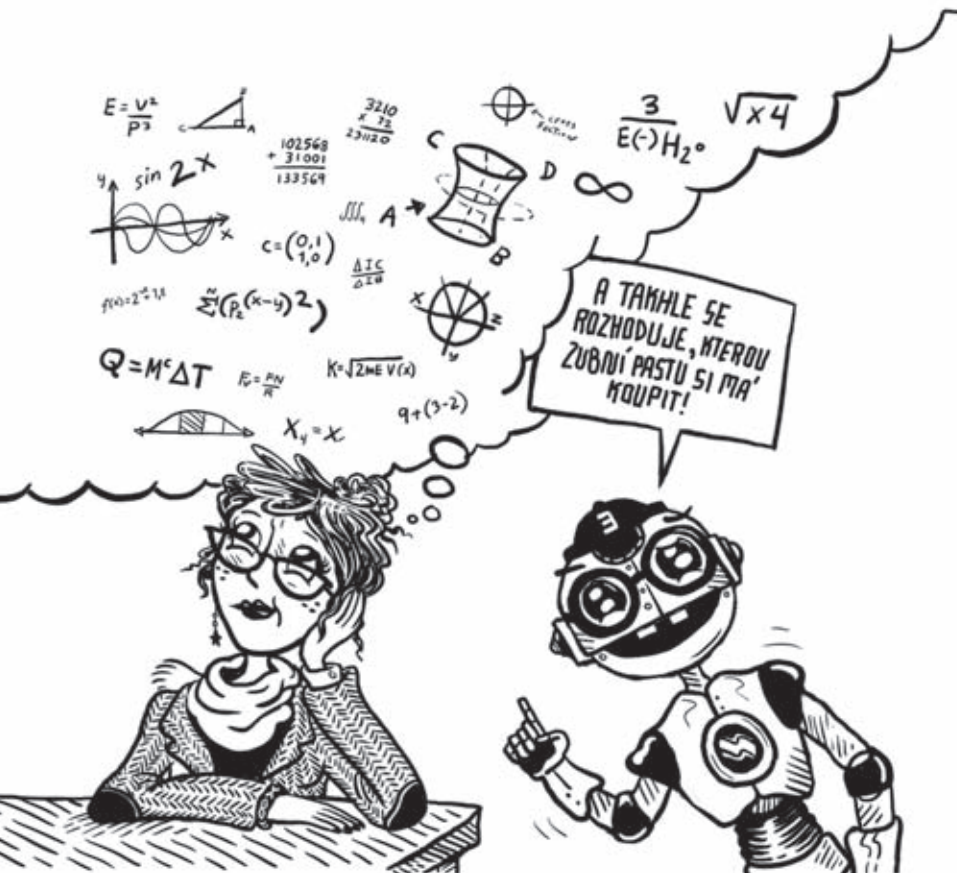
Nemohl jsem se dočkat, až ředitelka Reyesová vy-
loučí Ěčka ze školy — navždycky.

Není to opravdu mámina chyba. Některé pokusy se
zkrátka nepodaří.

Třeba potrhlý vědec v tom starém filmu, který skon-
čil jako lidská moucha. Totální fiasko.

„Moc a moc se omlouvám za tu... nehodu,“ říká
máma ředitelce Reyesové, která je většinou prima, ale
vůči mé mámě je příliš shovívavá. To možná proto, že
spolu hrají v té příšerné rockové kapele. (Víc o tom
později.)

„Já rozhodně stojím na straně Elizabeth,“ říká táta.
 „A Sammyho. A Einsteina mladšího. A vás, pochopitelně, paní ředitelko. Krátce řečeno, na straně všech a, ehm, *všeho* v této místnosti.“

„Možná jsem jednou něco malinko špatně odhadla,“ pokračuje máma. „Nebo dvakrát. Možná třikrát. Dost dobře to mohlo být i čtyřikrát.“

Reyesová se usmívá. Přemýšlivě přikyvuje. Tak to ředitelé dělají.

„To se stává, Elizabeth,“ říká. „Zvlášť když se na své cestě za poznáním statečně zkusíš vydat někam, kde ještě nikdo nebyl.“

Vidíte, co tím myslím? *Přehnaně* shovívavá.

„Ale,“ říká Reyesová, vstává a zhluboka se nadechuje, „my to všechno zvládneme, stejně jako tady v naší škole zvládáme každý jiný těžký den.“

Zatímco se máma, táta a ředitelka loučí a potřásají si rukama, já s Ěčkem máme svoji „chvilku“ venku na chodbě.

„Taky ses mě mohl víc zastat, je to můj první den ve škole!“ říká Ěčko.

Kdybych nevěděl, že je robot, přísahal bych, že má mírnou trému.

„Vážně, Samueli, připadal jsem si trochu ztracený. Popletený. Zmatený. Vyvedený z konceptu. Kdo by nebyl? Konec konců, byl to můj první školní den. A tolik se liším od všech ostatních.“

Dobrý.

Teď jsem z toho sám pěkně otrávený.

KAPITOLA 7.

Ouha, počkat. Než začne každý, včetně mě, být celý naměkko z toho, že byl Ěčko hned první den vyloučený ze školy, musím vám říct, *proč* se máma za Enormní omyl omlouvala.

Ne. Počkejte. Musím vám povědět, proč se máma měla omluvit *mně* a ne ředitelce.

Nejdřív si stručně shrneme, co se stalo před tím pohovorem rodiče-žák-učitel-robot.

Dobře. Hned v minutě, kdy jsme dorazili do školy, způsobil Ěčko značný rozruch.

„Pozdravy a vřelé uvítání vám všem!“

(To je Ěčko, ne já.)

Já jen vrtím hlavou a přeju si být neviditelný, jenže to se těžko udělá, když jdete chodbou s půldruhého met-

ru vysokým plastovým chlapíkem s hrbolatými koleny a jasně modrými světelnými diodami místo očí, v kterém všechno bzučí, vrčí a klape.

„Tohle je robot? U nás ve škole?“ zeptá se jeden kluk.

„Ne, to je rytíř v zářivém brnění,“ křiknu na něj.

„To je robot?“ zeptá se nějaká holka.

„Ne, to je jedna z mojí sbírky živých figurek z *Hvězdných válek* v životní velikosti.“

Než se někdo stačí znovu zeptat na tu samou stupidní otázku, přikvačí si to chodbou Cooper Elliot, můj největší nepřítel v celém vesmíru, a houkne na mě.

„Čau Hňupe.“

Ano. Tak mi Cooper Elliot říká. Ustavičně.

„Koukám, že sis přived do školy kamaráda. Dobře děláš. Moc ho potřebuješ.“

„Není můj kamarád,“ říkám a zkouším se dostat od Ěčka co nejdál, ale moc mi to nejde, protože Cooper mi naschvál stojí v cestě.

A pak se ten trouba začne pitomě vyptávat: „Tady C-3PO není tvůj kamarád?“

„Ne. Je jeden z potrhлých experimentů mojí matky.“

„Aha. Takže je přesně jako ty? Protože, přiznej si to, Sammy, ty jsi ten nejpitomější ze *všech* experimentů tvojí matky!“

„Promiň,“ říká Ěčko a poklepe Cooperovi na rameno jedním ze svých pařátů, co mají být jako ruce. „To byl vtip? Jestli ano, přikročím k veselému smíchu.“

„Ne,“ říká Cooper a trochu couvne. „Jediný vtip, co tu vidím, jsi ty, přerostlá plechovko nakládaný kukuřice. Ty a Hňup.“

„Chyba, můj bratr se jmenuje *Samuel*, ne Hňup.“

Půl vteřiny je to příjemný pocit, že se mě RoboCop takhle zastane. Chci tím říct, že jeho pařáty jsou vybavené klepety a ovládané vysokotlakou hydraulikou. Ěčko jimi dokáže rozlousknout kokosový ořech. Nebo nos Coopera Elliota.

„Tvůj bratr? Páni, to je fakt hlína!“ Cooper se rozchechtá, až se popadá za břicho. „Hňup je tvůj brácha?“

„Souhlasím. Ale jak jsem uvedl před chvílí, jeho jméno je správně Samuel.“

„Hele, slyšíte to všichni?“ huláká Cooper na celou chodbu. „Hňupův brácha je robot! Jsou to dva BRA-BOTI!“

Vzpomínáte na ten příjemný pocit, co jsem se o něm před chvílí zmínil? Tak ten je pryč.

Zvlášť když se všichni začnou motat kolem a říkat něco o Ěčkovi. A o mně.

A nic z toho není moc pěkné.

OJ, TO JE
NANOTRON Z
MIKRONAUTŮ!

CO JE STŘÍBRNÉ
A PŘITAHUJE MOUCHY?
ROBO-BOBKY!

NE, VYPADA' SPÍŠ
JAKO ROBOT Jimmy
z Aquabatů!

W
H
O
A!

JE TO
CHLÁPEK
Z
HVĚZDNÝCH
VÁLEK?

JE TU TAKY
ŽVEJKAL?

AHOJ,
ROBOPTOMEČKU!

MÝSLÍM, ŽE JE
TO NOVÝ AUTOMAT
NA SVAČINY.

CO POSTANEŠ,
KDYŽ ZKŘÍŽÍŠ
ROBOTA A
TRAKTOR?

TRANS-
FARMÁŘE!

CO PŘIKUSUJE
ROBOT K
HOT DOGU?

SILIKONOVÉ
CHIPSY!

HELE, ROBOTĚ,
ODREZÁVEJ
V POKOJI!

NAPADLI NAŠ VČERA
VEČER
MIMOZEMŠTAN?
JAK
TO IŽE
MI MKDO NIC
NEŘEKL?

DIVNĚJŠÍHO
UČITELE SUPLOVÁNÍ
JSEM JEŠTĚ
NEVIDĚL.

KAPITOLA 8.

Samozřejmě tyhle dost předvídatelné urážky hned po ránu nebyly předmětem úplně prvního pohovoru rodiče-učitel-žák-robot.

Dobře. Konečně dorazíme s Ěčkem do třídy učitelky Kunkelové. Chtěla začít den gramatikou. A Ěčko? Ten chtěl začít předváděním se.

„Mám hláskovat *Kyrgyzstán*?“ zeptá se s rukou vystřelenou nahoru.

„Ehm, to nemáme tenhle týden na programu,“ říká Kunkelová.

„Co třeba *kantalup*? *Neovladatelný*? *Převeliký*?“

„Jako tvoje oční bulvy?“ zavtipkuje Cooper.

Kunkelová se na Coopera přísně podívá. „Budeme pokračovat s gramatikou...“

A zase se ozve Ěčko. „Osobní zájmena — jako *já, my, oni, on nebo ona* — mohou zastoupit jistá podstatná jména.“

„Správně,“ říká Kunkelová. „Ale příště počkej, až tě vyvolám, Ěčko.“

„Ty je také zájmeno. *Ty a já* je správně, když se slova použijí jako zájmena podmětu. *Tobě a mně* je správně, když se použijí jako zájmena předmětu.“

A je to čím dál horší. Mnohem, mnohem horší.

Ěčko začne pouštět páru. Doslova. Z uší vyfukuje obláčky bílého kouře.

A tak to jde pořád dál: v matice, v dějepise, dokonce při tělocviku, kde Ěčko udělá velkou scénu, když jako činku zvedne našeho tělocvikáře Stringera, který váží nejmní 125 kilo.

Další, říkejme tomu „příhoda“, se stala během oběda ve školní jídelně.

Bobby Hatfield hodil na Toma Heffernona mandarinku. Ěčko, geniální robot, viděl letící věc, všiml si, že je kulatá a „extrapoluje“ (jeho slovo, ne moje). Řekl si, že jsme stále ještě v hodině tělocviku a jen jsme z tělocvičny přešli do jiné místnosti. Ano, Ěčko si myslí, že když se hází kulatým předmětem, je to hra jako vybíjená.

A tak Ěčko začal házet na Bobbyho Hatfielda opečené bramborové krokety.

Tom Heffernon viděl, jak Ěčko hází krokety a usoudil, že robot je ten, kdo po něm hodil taky mandarinku. A tak palbu vrací. Použije lžící jako katapult a vypálí hroudu bramborové kaše. Rozpleskne se Ěčkovi na hlavě.

Mezitím Bobby Hatfield, kluk co ho Ěčko trefil brambovými kroketami, vrhne po Ěčkovi od boku hrst fazolí.

Robot je nastavený, že události zaznamená, pak myslí a jedná. Takže Ěčko nejdřív zaznamená, že nahoře na hlavě má hroudu bramborové kaše a zpředu je ohozený fazolemi. Pak si to rychle spočítá. A nakonec ve stadiu reakce popadne z mého tácu kelímek s kompotem a hamburger a pálí zpátky — jedno na Heffernona, druhé na Hatfielda.

TO JE
NEJLEPŠÍ
PRVNÍ DEN, JAKÝ
KDY ROBOT
MĚL!

HUSTAY

BITKA S JÍDLEM!

BUDU
POTŘEBOVAT
VĚTŠÍ
MOP...

FAKT
RYCHLÝ
OBČERSTVENÍ!

PLESK!

8
HEJ!

A za chvíli se v jídelně přidávají všichni ostatní. Netrvá dlouho a jídlo létá sem a tam. Kuřecí karbanátky. Zapékané fazole. Cuketové řezy. Neuvěřitelný binec.

Ale to nejlepší (nebo nejhorší) si Ěčko nechal nakonec.

Na hodinu přírodopisu. Zpátky do třídy Kunkelové.

KAPITOLA 9.

Řekli byste, že Ěčko, produkt vědy, projeví tomuhle předmětu respekt, jaký si zaslouží.

Chyba lávky.

Ěčko nesouhlasí s ničím, co nás Kunkelová nebo učebnice přírodopisu zkouší naučit.

„Členovci jsou malí tvorové, kteří mají k tělu připojené článkovité nohy a jiné končetiny,“ řekne Kunkelová.

„Znamená to, že jsem tedy členovec?“ zeptá se Ěčko a kroutí všelijak rukama a nohama. Má na nich po dvou kloubech. Ěčko může obtočit levé chodidlo za pravé stehno a pak zašroubovat celou nohu do vývrtky, až má špičku, kde má být pata.

A tak se Kunkelová rozhodne pokročit od členovců a povědět nám o statické elektřině.

„Uděláme si jednoduchý pokus s plastovým hřebenem a malou fluorescenční žárovkou.“

„Umím správně napsat *fluorescenční*,“ podotkne Ěčko.

„Děkuji ti, Ěčko, ale teď máme přírodopis a ne mluvnicku. Takže pokračujeme, statická elektřina...“

„Oprava,“ vpadne jí do řeči Ěčko. „Elektřina není nikdy statická nebo nepohyblivá, protože elektrony neustále krouží kolem jádra atomu, který se mimochodem skládá z protonů a neutronů...“

BLA, BLA, BLA.

Kunkelová marně zkouší propašovat do jeho blábolení nějaké slovo, ale ten žvanil ji nenechá. Mele svá banální fakta dál.

Co je horší, Enormní omyl nezavře, *nedokáže* zavřít pusu. Naopak začne tlachat rychleji a rychleji, jako by mu někdo přitlačil prst na tlačítko „zrychlený chod“. Jeho už tak vysoký hlas se zvyšuje a zní, jako by se nadýchal hélia z nafukovacích balónků.

„Statická elektřina je nerovnováha elektrického náboje na povrchu materiálu.“

Jeho mozek plný křemíkových čipů je tak hyperaktivní, že začne produkovat víc statické elektřiny než všechny plastové hřebeny v regále největšího obchodního domu dohromady.

„Náboj zůstane na místě, dokud nemá možnost se pohnout, a to elektrickým výbojem, jako ten, který se chystá vybít v mé hlavě.“

ZAP! ZÍÍZZ! ZLITČ!

Ěčkovi začnou sršet z uší jiskry.

„Mám vám teď vyhláskovat Kyrgyzstán?“

BZZZNNT! FLÚÚF! SSSFJÚ!

Z očí, z uší a z podpaží se mu vyvalí kouř.

Možná už tušíte, co bude následovat.

Správně. Jedna jiskra přistane v koši na recyklovaný papír.

Začnou ječet sirény a objeví se hasiči se všemi možnými hadicemi a sekyrkami a s takovými těmi dlouhý-

mi tyčemi s ostrou špičkou. Jeden z hasičů hodí Ěčkovi na hlavu kbelík písku. Jiný mu do tváře vypustí pěnu z hasicího přístroje.

A vy už víte, kam jdeme potom: do ředitelny na úplně první pohovor rodiče-učitel-žák-robot.

Závěr Ěčkova prvního dne ve škole? Šťastný konec — aspoň pro mě. Protože dospělí došli k tomu, čemu říkají „vzájemná dohoda“.

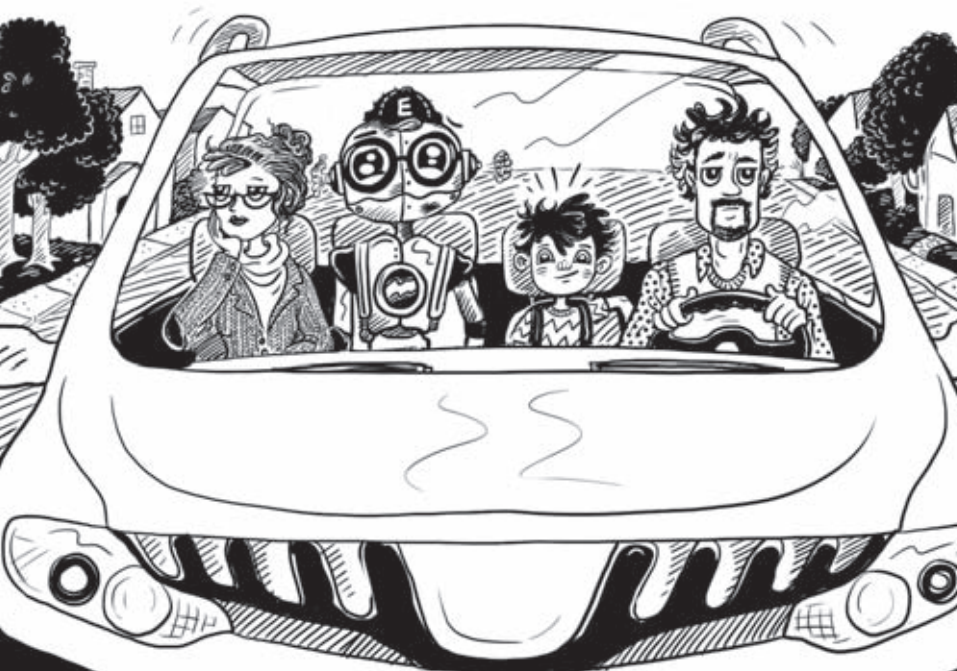
Ěčko není „dost připravený“ na školu.

Ha! To jsem jim mohl říct hned ráno.

KAPITOLA 10.

Tak dobře, jsme na cestě domů. Já jsem jediný, kdo vypadá spokojeně.

Máma s tátou? Ti rozhodně ne.

Když vyjíždíme od školy, řekne táta mámě: „Nedělej si starosti, Liz. Přijdeš na to.“

Máma zamumlá něco, čemu nikdo nerozumí, protože už je v Zóně. Vždycky když takhle zírá do prostoru, vím, že její vysoce výkonný mozek pilně pracuje, ubíhá do nekonečna a ještě dál, dává dohromady seznam možných řešení všeho, co Ěčko udělal špatně.

Měla by se zeptat mě. Můžu jí říct, že škola je pro děti, ne pro roboty.

Pro mě, ne pro něj.

Roboti by měli zůstat doma a vysávat koberce, chystat snídaně a zvedat telefony. Jestli chcete vidět, jak se můžou uplatnit mimo dům, odvezte je do automobilky a nechte je navařovat na auta nárazníky nebo si hrát s figurínami při crash testech. Ale v každém případě je *držte daleko ode mě a od méj školy*.

Ěčkovy světelné diody, co má místo očí, nejsou tak jasné, jako byly dneska ráno. Hlavu má v místech, kde došlo k přetížení spojů, trochu ožehnutou. A pořád má kopeček pěny z hasicího přístroje v místech, kde by byl nos, kdyby nějaký měl.

Ěčko má pokleslá ramena a vydává divné zvuky: GLIT! GLORT! BLEBLE!

Mohl bych si myslet, že Enormní omyl je smutný.

Jenže já se nemíním dojímat. Zkřížím ruce na prsou a pohodlně se v sedadle uvelebím.

„Hele, kámo,“ zašeptám Ěčkovi, „jesli chceš někdy mezi nás zapadnout, musíš se trochu uvolnit. Odvázat se.“

Ozve se tiché SUT! FLUT! FLIT!, jak ke mně Ěčko otáčí hlavu.

„Děkuji ti, Samueli. To je výborná informace. Jsem velmi přizpůsobivý, zvláště když se mi dostane náležitý vnější podnět.“

„Páni, už to zase děláš.“

„Prosím?“

„Zníš tak, však víš, hrozně robotově.“

„Rozumím. Omluv prosím můj omyl. Budu usilovat o vylepšení.“

„Žádný starosti. Jsme přece v pohodě.“

„To se stane, když se odvážeš, jak jsi před chvílí navrhoval?“ zeptal se Ěčko. „Budeš v pohodě?“

„Jo. Tak nějak.“

Teď si Ěčko zkříží paže přes prsa. „V pohodě,“ řekne. „Děkuji, kámo.“

Musím se tomu trochu usmát. Ale jen trošku.

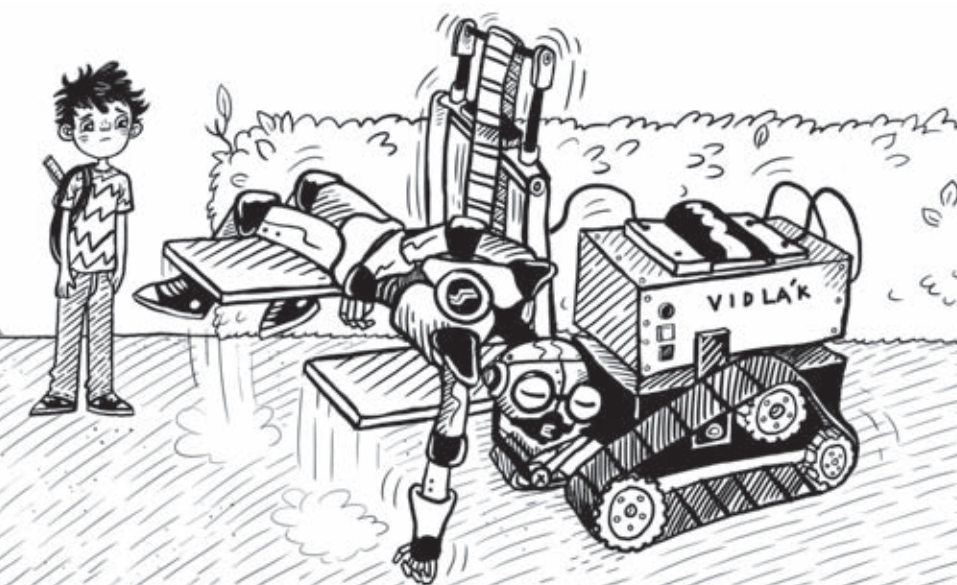
Když dojedeme domů, zmáčkne máma ovladač, který vypadá jako dálkové ovládání vrat do garáže. Je to

ovladač na Vidláka, což je bezhlavý robot, v podstatě vysokozdvizný vozík, který máma používá k přemísťování těžkých věcí ve své dílně. Vidlák je směs zdvihacích ramen a housenkových pásů. Máma otevře dvířka na Ěčkově straně. Pak namačká něco na ovladači. Vidlák vystřelí zdvihací rameno a Ěčka uchopí.

„Půjdeš zpátky do dílny na pár menších oprav,“ řekne máma s povzdechem Ěčkovi. „Je mi to líto.“

„V pohodě, kámo,“ řekne Ěčko mámě.

Máma se zatváří trochu zmateně. Přepne vypínač, který má Ěčko zdola na batohu. Robotovy jasně modré oči pohasnou. Ozve se tiché PLOP!

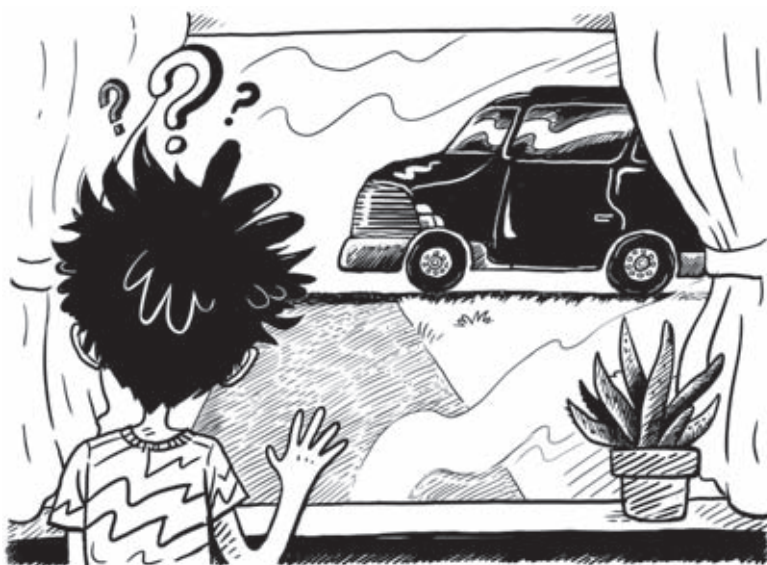

Ěčkovi přepadne hlava dopředu. Vidlák odváží jeho bezvládné tělo pryč od auta. Ěčkovy nohy se bezmocně klimbají, jako by byl mrtvý.

A já?

Cítím se tak trochu jako špína.

Jdu dovnitř a přitom přemítám, proč na konci naší příjezdové cesty stálo to SUV.

KAPITOLA 11.

Tak dobře, musím vám povědět trochu víc o tátovi a mámě, což jsem měl udělat už dřív, že jo? Myslím, že bych si měl své vyprávění trochu líp zorganizovat. Možná než začnu psát, měl bych napsat osnovu s hlavními body. To by mohlo být užitečné.

Kde jsem to byl? Aha, doma. S divným autem zaparkovaným na konci příjezdové cesty. Ale auto odjelo, hned jak Ěčko zmizel v mámině dílně, víc o tom nevím.

Teď se můžu vrátit k mámě a tátovi.

Především musím připustit, že jsou oba většinou fajn. Jo, občas máma dostane připitomělý nápad, jako třeba: „Co takhle udělat Sammymu bionického bratra a poslat je oba do školy!“ Ale celkově vzato jsou máma a táta přemýšliví a výjimečně inteligentní lidé. Jsou oba v Mense, v tom speciálním klubu génů s vysokým IQ.

Nejsem si úplně jistý, co na schůzkách Mensy dělají. Nejspíš hrají hodně šachy.

Máme s Maddie velké štěstí, že naše rodičovstvo je tak úžasně chytré, zvlášť když se uváží, s čím si musí doma poradit. Víc o tom později. Slibuju. (Nebojte, mám to v osnově. Opravdu.)

Ale je tady jeden nesmírný problém: máma s tátou, přestože jsou oba, řekl bych, docela staří (mám na mysli *přes třicet*), naprosto odmítají dostat rozum.

Můj táta je ilustrátor a karikaturista a dostává za to různá ocenění. Jiní otcové v naší čtvrti mají práci v kancelářských budovách nebo v továrnách. A táta? Je celé dny doma, nosí vytahaná trička a obnošené kraťasy, kreslí Ninja bojovníky, co jsou roboti, a nechá je říkat věci jako „Bzzzum!“ a „Křach!“, když explodují. Je hodný, ale trochu potrhlý. Jednou nakreslil fialovo-zeleného draka na kolečkových bruslích, co chrlí oheň a má rád čokoládové koktejly, které pije nosem.

Zato máma je duchem nepřítomná profesorka matematické informatiky, která učí na univerzitě Notre Dame. Každý rok pomáhá organizovat ve Stepanově centru Celostátní týden robotů. Vloni tam byl robot, co uměl povídat vtipy.

Letos se mi na Týdnu robotů nejvíc líbil mechatro-

nický fotbalový zápas, který za nás odehráli Fighting iBoti (místo Fighting Irish, což je skutečné jméno fotbalového týmu Notre Damu). Hráči byli velikosti počítačové tiskárny, ale ovládali všechny potřebné triky: přihrávat, blokovat, chytat a vykopnout míč.

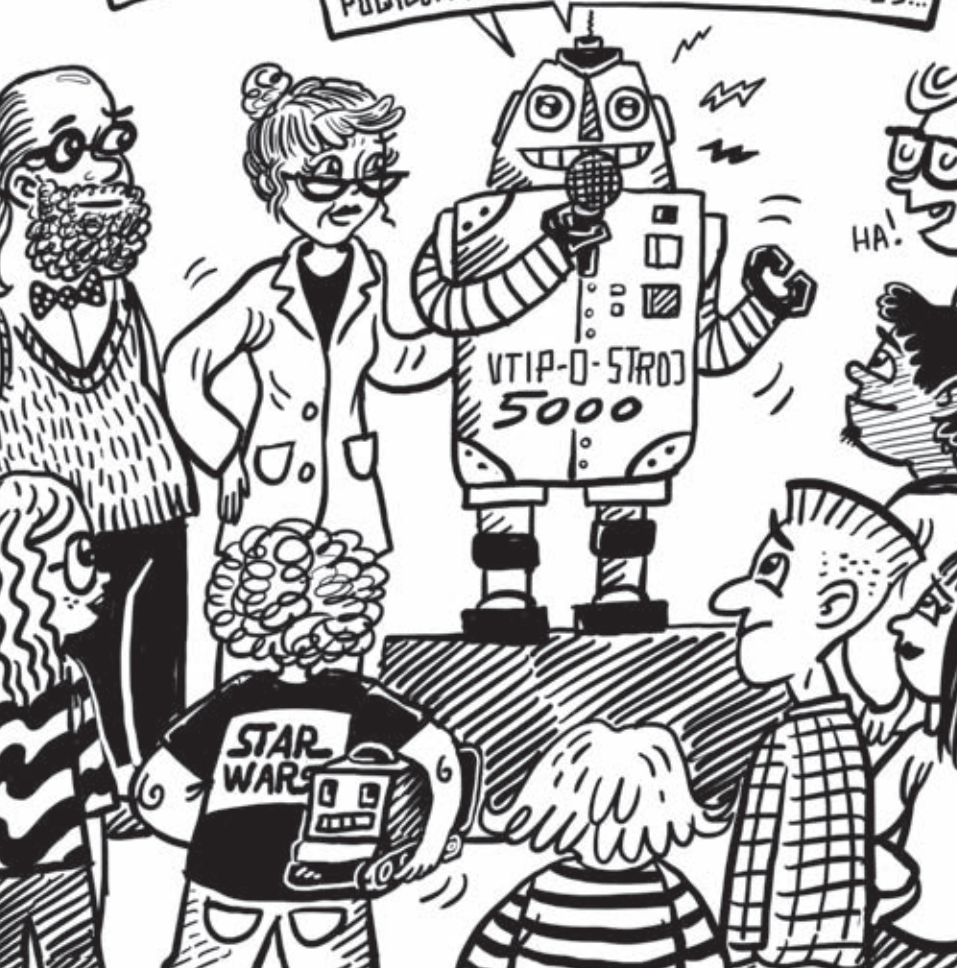
A po zápase, pochopitelně, šla polovina hráčů domů s naší mámou.

KOMEDIE NA BÁZI KŘEMÍKU

PROČ PŘEŠEL ROBOT PŘES SILNICI???

BYL NAPIROGRAMOVÁN KUŘETEM!

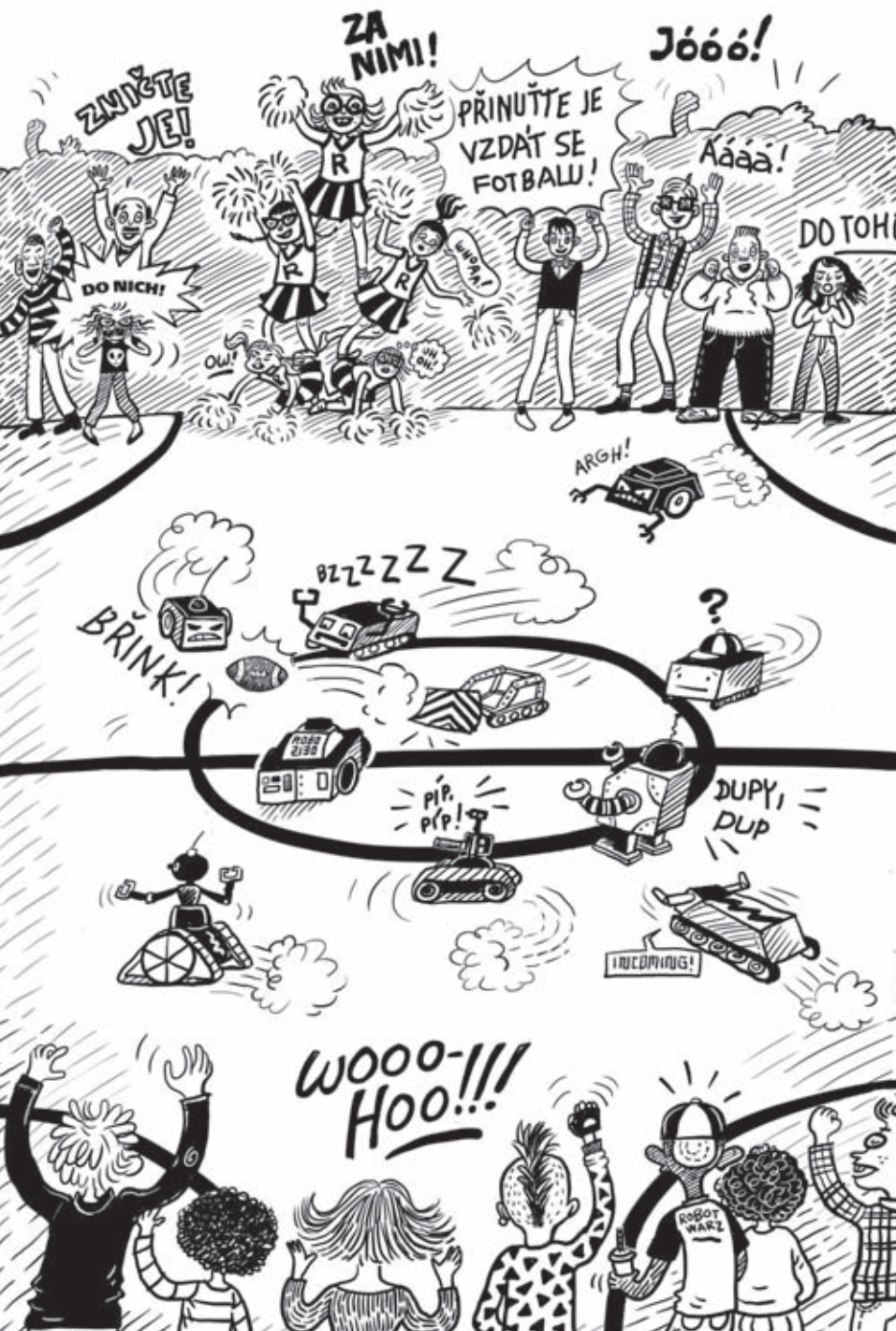
POČKEJTE, NEODCHÁZEJTE, MÁM JEŠTĚ 4 999...

Jeden z nich tady pořád ještě je. Bombardér mu říkáme, střední vysunutý obránce. Jinak umí taky sekat trávu, když ho vypustíme na trávník.

Jestli mě máma ještě někdy přinutí vzít s sebou do školy nějakého robota, doufám, že to bude Bombardér.

Moc rád bych viděl, jak *on* by si poradil s Cooperem Elliotem!

KAPITOLA 12.

A ještě další věci, které byste o mámě a o tátovi měli vědět:

Hodně se smějí. A tím myslím *v jednom kuse*. Jsou neuvěřitelně pošetilí.

Taky se pořád hodně objímají. Jako kdyby spolu pořád ještě jen chodili.

„Taky že jo,“ říká táta.

(Vždycky jen zakroutím očima, když to řekne, což je každou chvíli.)

Jejich vášeň pro objímání znamená, že stále objímají Maddie a mě. To je v pořádku. Jenže...

Musela máma opravdu naprogramovat Ěčka, aby se taky pořád chtěl objímat? Protože to je další věc, kterou v ten pitomý, silně nepovedený první den ve škole náš potrhlý robot dělal.

Jo. Zapomněl jsem se o tom zmínit. Vlastně jsem to chtěl vyhnat z hlavy, zapomenout na to. Ale vážně, musel mě Ěčko nadšeně obejmout, když jsem vyšel ze záchoda?

„Jestlipak sis umyl ruce, Samueli?“ zeptal se.

„No jo, jasně.“

„Jsem na tebe velmi hrdý!“

A v tu chvíli mě objal. Obtočil mě těma svýma kloubovitýma rukama, spustil hydrauliku a pevně mě sevřel.

Jenže když vás obejmě robot, nestojíte už chodidly na zemi. Taky se vám špatně dýchá. A navíc všichni v okruhu zhruba patnácti metrů od toho objímacího rituálu propuknou v hurónský smích..

Nejvíc Cooper Elliot. „Ách! Velkej kámoš Sammyho óóbjal!“

Ještě něco o tátovi a mámě: oba milují rock and roll. Oba hrají pro zábavu v kapele, která se jmenuje Skoro dost špatná. Protože je.

Dost špatná.

Skoro. (Někdy spíš Naprosto nemožná.)

Táta brnká na basovou kytaru. Máma je hlavní zpěvačka. Naše ředitelka Reyesová hraje na bicí.

Nejnadanější hráč kapely je robot jménem Jimi, který hraje na elektrickou kytaru a v souladu s brnkáním bliká barevnými světly.

Myslím, že máma dostala nápad sestavit Jimiho, když asi měsíc po Vánocích viděla u sousedů v odpadním kontejneru vyhozenou hru Kytarový hrdina. Jimi, vedoucí kytarista, je ve skutečnosti Dost dobrý a výsledkem toho je, že zbytek Skoro dost špatné kapely zní, no, Dokonce hůř.

PRÁSK

MA'M
RADŠI
TECHNO.

JA' BYCH
RADĚJI
POSLUCHAL
HUČENÍ
LEDNÍČKY.

Na tohle musím začít novou stránku.
Máma má hodně robotů.

Nedělám si legraci, máme jich plný dům, jsou na zahradě a v garáži a u mámy v dílně. V koupelně je dokonce automat na toaletní papír, který máma udělala ze starého elektrického kráječe zeleniny.

Máma má tolik robotů v různých stadiích výroby, že jsme museli koupit sousední dům a předělat ho na obří dílnu.

Teď vím, co si myslíte. „Páni, žít s tolika roboty? To musí být opravdu, opravdu, opravdu senzační.“

No, to opravdu, opravdu, opravdu není.

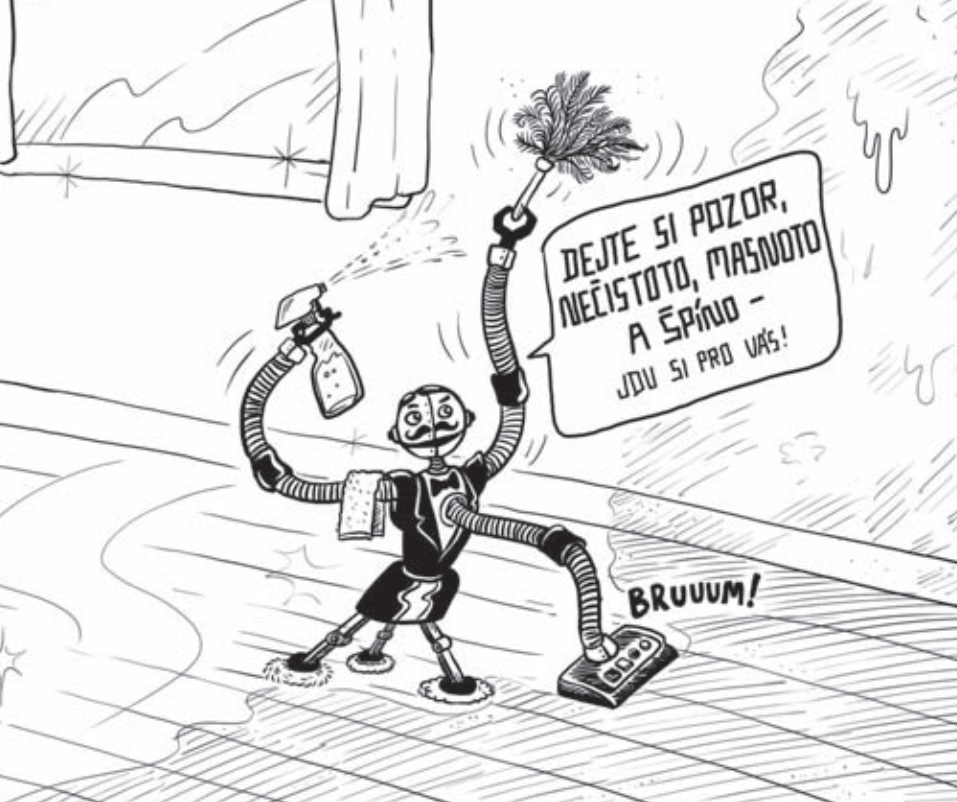
Nelíbilo by se vám bydlet v domě plném robotů. Věřte mi — já v něm žiju celý život!

Naši roboti: seznamte se s nimi a zaplaťte.

Škrabola je podvodní robot, který nasává povlak na stěnách bazénu, podobně jako vodní hlemýždi čistí slizkou špínu na stěnách akvária. (Jen mimochodem, žádný bazén nemáme. Co byste tomu řekli?)

Pan Leština uklízí dům. Má tři nohy. Jedna je z houbovitě hmoty, druhá ručnickovitá a třetí je leštička, takže může současně vytírat, sušit a leštit podlahu všude, kam se posune. Jeho paže přitom utírají prach, natřepávají polštáře a úžasně aranžují čerstvé květiny.

Aport je náš robot-pes. Dron je robot-helikoptéra, který občas podává místní rozhlasové stanici zprávy o silničním provozu. Brittney 13 je dívčí robot naprogramovaný na prožívání „pocitů dospívající mládeže“.

Prožívá je pořád.

Bez přestání.

A tím myslím ve dne v noci.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.